

בש"פ 4371/22 - פלוני נגד משטרת ישראל - תחנת ערואר

בבית המשפט העליון
בש"פ 4371/22

לפני: כבוד השופט ג' כנפי-שטייניץ

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: משטרת ישראל - תחנת ערואר

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע בתיק עמ"י 56512-06-22 שניתנה ביום
27.6.2022 על ידי כבוד השופט איתי ברסלר גונן

בשם המבקש: עו"ד גיל נמיר

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט א' ברסלר-גונן) מיום 27.6.2022 בעמ"י 56512-06-22, בה התקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (השופט א' דורני-דורון) מיום 26.6.2022, שהורתה על שחרור המבקש ממעצרו בתנאים מגבילים.

2. המבקש נעצר ביום 21.6.2022 בחשד לעבירות אלימות כלפי בני משפחתו ובכללן, התעללות בקטין, תקיפת בת זוג ואיומים. ביום 22.6.2022 הוארך מעצרו בהסכמה עד ליום 26.6.2022. במועד זה הגישה המשיבה בקשה להארכת מעצרו בחמישה ימים נוספים. בתום הדיון בבקשה הורה בית משפט השלום על שחרורו של המבקש לחלופת מעצר בתנאים של מעצר בית מלא בבית אחיו ותנאים נוספים. בית משפט השלום קבע כי קיים חשד סביר שהמבקש ביצע את העבירות המיוחסות לו וכי מתקיימות בעניינו עילות מעצר של מסוכנות וחשש לשיבוש הליכי חקירה. עם זאת קבע, כי ניתן להסתפק בחלופת המעצר שהוצעה אשר יש בה כדי לתת מענה למסוכנות המבקש, וכן בשל הפגיעה הכלכלית הצפויה להיגרם לו ולמשפחתו, התלויה בו לפרנסתה, עקב המעצר.

3. המשיבה הגישה ערר לבית המשפט המחוזי. בדיון שנערך ביום 27.6.2022 טען בא כוח המשיבה כי מחומרי

החקירה עולה תמונה של אלימות קשה ומתמשכת של המבקש כלפי בת זוגו וילדיו וכי נשקפת ממנו מסוכנות גבוהה. כן טען כי על אף הפגיעה הכלכלית שתיגרם למבקש ולמשפחתו יש להותירו במעצר. מנגד, טען בא כוח המבקש כי יש להותיר את החלטת בית משפט השלום על כנה. עוד טען כי בדיון שנערך לפני בית משפט השלום ניתנה לו "הבטחה שלטונית" על-ידי בא כוח המשיבה ולפיה הוא לא יתנגד לשחרור המבקש וברוח דבריו אלה ניתנה החלטת בית משפט השלום. לפיכך, כך נטען, שחרורו של המבקש בתנאים נעשה, למעשה, בהסכמה.

4. בית המשפט המחוזי קיבל בהחלטה מושא הבקשה את עררה של המשיבה. בית המשפט המחוזי קבע כי המעשים המיוחסים למבקש מלמדים על רמת מסוכנות גבוהה מאוד כלפי בני משפחתו וכי מסקנה זו מתחזקת נוכח שמירתו של המבקש על זכות השתיקה במהלך חקירתו. עוד ציין כי קיים חשש ממשי לשיבוש החקירה, וכי בשים לב לכל אלה, לא היה מקום לשקול שחרור לחלופת מעצר בשלב זה. באשר לטענת בא כוח המבקש לפיה ניתנה לו "הבטחה שלטונית" לשחרור המבקש, קבע בית המשפט המחוזי כי אין לטענה זו כל זכר בפרוטוקול הדיון שנערך לפני בית משפט השלום והבהיר כי "לא ניתן ללמוד מפרוטוקול הדיון על דברים שלא מופיעים בו ואין לנסות זאת. כך או כך, בוודאי שאין מדובר בשיקול בלבדי בהחלטת המעצר". בסיכומו של דבר קבע בית המשפט המחוזי כי החקירה בעניינו של המבקש עודנה נמשכת וכי יש להורות על המשך מעצרו למניעת שיבוש ולשם הבטחת שלום בני משפחתו של המבקש.

5. הבקשה שלפניי מכוונת כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי. המבקש שב על טענותיו לפיהן במהלך הדיון שנערך לפני בית משפט השלום ניתנה הסכמת המשיבה לשחרורו של המבקש בתנאים מגבילים, וכי מדובר בהפרת הבטחה שלטונית המעלה שאלה משפטית בעלת חשיבות ציבורית רחבה.

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

כלל הוא כי בקשת רשות לערור תיבחן לפי אמת מידה מצמצמת, ולפיה תינתן רשות לערור רק במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, או כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות וחריגות המצדיקות זאת (ראו: בש"פ 2173/12 אל גיני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (22.3.2012); בש"פ 4215/14 עואד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2014); בש"פ 6513/20 אלמלך נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (1.10.2020)). ההחלטה שלפני אינה באה בגדרם של מקרים חריגים אלה. כפי שציין בית המשפט המחוזי, טענות המבקש להבטחה או הסכמה לשחרורו נסמכות על התבטאויות שאין להן כל ביטוי בפרוטוקול הדיון בבית משפט השלום, וממילא אין מקום להידרש להן. למותר לציין כי ככל שהמבקש היה סבור שפרוטוקול הדיון אינו משקף נכונה את הדברים שנאמרו, רשאי היה לפנות לבית משפט השלום בבקשה לתיקון פרוטוקול, דבר שלא נעשה. מעבר לכך, ההחלטה למעצרו נטועה בנסיבות הפרטניות של המבקש. בית המשפט המחוזי בחן את עניינו של המבקש, ובשים לב לטיב העבירות המיוחסות לו, לחומר החקירה שהוצג לו בדיון ולצרכי החקירה, קיבל את הערר בהחלטה מפורטת ומנומקת. משאלה הם פני הדברים, לא מצאתי כי הבקשה מקימה עילה למתן רשות לערור.

ניתנה היום, כ"ט בסיון התשפ"ב (28.6.2022).

